

Sygn. akt I ACz 1181/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jan Kremer (spr.)

Sędziowie: SSA Zbigniew Ducki

SSO Krzysztof Hejosz (del.)

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. N.

przeciwko G. G. – Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie

o ochronę dóbr osobistych

na skutek zażalenia powódki na zarządzenie przewodniczącego posiedzenia w Sądzie Okręgowym w Krakowie z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt I C 54/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 1181/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 12 marca 2013 r. przewodniczący posiedzenia Sądu Okręgowego w Krakowie zwrócił pozew B. N. skierowany przeciwko G. G. – Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie o ochronę dóbr osobistych.

W uzasadnieniu podniesiono, że zarządzeniem wezwano powódkę do uzupełnienia braków formalnych pozwu - w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu. Powyższe wezwanie zostało doręczone powódce w dniu 25 lutego 2013 r. Pozew podlegał zwrotowi na zasadzie art. 130 § 2 k.p.c., gdyż powódka nie uzupełniła w wymaganym terminie wskazanych w doręczonym jej wezwaniu braków formalnych pozwu. Pisma, które powódka złożyła w sprawie w dniach 22 lutego 2013 r. i 4 marca 2013 r. zawierają jedynie szereg załączników i wniosek o wydanie odpisu zarządzenia w oparciu o które zostało sporządzone wezwanie o uzupełnienie braków.

Zarządzenie o zwrocie pozwu zaskarżyła zażaleniem powódka, nie wywodząc jednak jakichkolwiek zarzutów prawa procesowego czy prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Powódka w zażaleniu nie podniosła zarzutów prawa materialnego, ani procesowego jedynie kwestionując jego wydanie, to powoduje, że Sąd Apelacyjny ogranicza się do odniesienia się do przesłanek branych pod uwagę z urzędu, a także istotnych dla sprawy.

Stosownie do art. 130 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek nie zachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym (§ 1). Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie (§ 2).

Pozew jest kwalifikowanym rodzajem pisma procesowego. Należy więc do tych szczególnych pism procesowych, których warunki określone są zarówno przez przepisy ustalające wymagania właściwe każdemu rodzajowi pisma procesowego (art. 126 i 128 k.p.c.), jak i przez przepisy zawierające szczególne warunki, którym dany rodzaj pisma procesowego powinien odpowiadać (art. 187 k.p.c.). Przepis art. 187 § 1 k.p.c. określa obligatoryjną treść pozwu, wskazując te elementy, które muszą występować w każdym pozwie, aby wnoszone pismo procesowe mogło być uznane za prawidłowy pozew, który może wywoływać skutki prawne. Obligatoryjną treść każdego pozwu w myśl powołanego przepisu stanowi: dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Wskazać należy, że żądanie, jako jeden z dwóch istotnych obligatoryjnych warunków pozwu, stanowi treść powództwa. W zakresie drugiego z wymienionych wymogów chodzi o wskazanie istotnych okoliczności faktycznych, z którymi powód wiąże skutki prawne w postaci powstania odpowiedzialności pozwanego. Bez ich przytoczenia i udowodnienia nie jest możliwe spełnienie przez sąd żądania, z którym występuje powód.

Z kolei stosownie do przepisu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), zwana dalej u.k.s.c., do uiszczenia kosztów sądowych obowiązana jest strona, która wnosi pismo podlegające opłacie. Art. 3 ust. 2 pkt. 1 u.k.s.c. wskazuje, że pismem podlegającym opłacie jest w szczególności pozew.

Jak wynika z akt sprawy zarządzeniem z dnia 12 lutego 2013 r. (k. 33 akt) wezwano powódkę do uzupełnienia braków formalnych i fiskalnych pozwu poprzez:

a) dokładnie określenie żądań pozwu tj. wskazanie czego domaga się od pozwanej G. G. (czy powódka podtrzymuje żądanie zapłaty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia) oraz od jakich czynności ma się powstrzymać na przyszłość pozwana (piśmie z dnia 6 grudnia 2012 r. powódka wskazała, że „żądam zaprzestania tychże działań”);

b) uzasadnienie żądań pozwu, tj. wskazanie dlaczego powódka kieruje przeciwko pozwanej określone żądania (wskazanie wszystkich faktów uzasadniających poszczególne żądania, z którymi na drogę sądową występuje powódka);

c) uiszczenie opłaty sądowej od pozwu w wysokości 100 zł od żądania zapłaty kwoty 20.000 zł i kwoty 600 zł od żądania zaprzestania przez pozwaną określonych działań (jeżeli powódka sprecyzuje żądanie w ten sposób, że domagać się będzie zapłaty kwoty 20.000 zł i określonych działań lub zaprzestania działań przez pozwaną), przy czym od kwoty 700 zł należy odjąć kwotę dotychczas uiszczoną 30 zł i zapłacić część opłaty sądowej od pozwu w wysokości 670 zł;

- w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu pozwu.

W wyznaczonym terminie powódka nie uzupełniła braków formalnych pozwu, jak również nie uiściła wymaganej opłaty sądowej od pozwu. Zamiast tego, w piśmie procesowym datowanym na 22 lutego 2013 r., wniesionym do Sądu w dniu 25 lutego 2013 r. (data prezentaty) powódka wymieniła jedynie pisma, które mają być dowodami w sprawie oraz załączyła kserokopie wymienionych w złożonym piśmie dokumentów. Z kolei w piśmie z dnia 4 marca 2013 r. powódka wniosła o wydanie z akt sprawy odpisu zarządzenia przewodniczącego z dnia 12 lutego 2013 r. o wezwaniu powódki do uzupełnienia braków pozwu. W wyznaczonym terminie powódka nie uzupełniła jednak braków formalnych pozwu,

gdyż w żaden sposób nie określiła dokładnie żądania pozwu, jak również nie przytoczyła okoliczności faktycznych na których opiera powództwo.

W niniejszej sprawie po pierwsze brak w pozwie dokładnie określonego żądania. Treść pozwu nie pozwala na jednoznaczne wskazanie żądania. W zakresie roszczenia niepieniężnego, wobec wskazania przez powódkę, że „żąda zaprzestania tychże działań”, wątpliwość dotyczy tego, czy dotyczy to czynności urzędowych komornika, czy innych działań pozwanej, a to powoduje, że nie jest określona podstawa zgłoszonego żądania. Wymogu tego nie spełnia wskazanie, że pozew jest o „uporczywe naruszenie dóbr osobistych, w tym także naruszenie miru domowego”. Sąd nie może zastępować strony w precyzowaniu żądania, gdyż dokładne sformułowanie żądania jest obowiązkiem powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2011 r., I PK 10/11) i wiąże się z koniecznością ścisłego, skonkretyzowanego określenia przez sąd obowiązku pozwanego, wyznacza także granice rozstrzygnięcia sądu. Po drugie żądanie pozwu, w tym zasądzenia wskazanej w pozwie kwoty 20.000 zł, nie zostało poparte wskazaniem okoliczności faktycznych, z którymi powódka wiąże powyższe roszczenie. Podstawa faktyczna pozwu musi być na tyle konkretna, by pozwoliła zidentyfikować żądanie. Spełnieniem warunków formalnych o przytoczeniu okoliczności faktycznych uzasadniających roszczenie nie jest przytoczenie ogólnych twierdzeń o korupcyjnym i bandyckim działaniu sądu na zlecenie osób trzecich, czy twierdzeń o tym, że działaniem strony pozwanej zostały naruszone dobra osobiste powoda.

Niemожność nadania sprawie dalszego biegu wynika również z tego, że powódka, pomimo wezwania, nie uzupełniła w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania braku fiskalnego pozwu - nie uiściła opłaty sądowej od pozwu. Przewodniczący prawidłowo wezwał powódkę o uzupełnienie braku fiskalnego pozwu, gdyż powódka w pozwie nie wniosła o zwolnienie do kosztów sądowych, a sprawa nie należy do kategorii, której pozew wolny jest od opłat sądowych (art. 95 i 96 i nast. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Pomimo upływu ustawowego tygodniowego terminu powódka nie uzupełniła również wskazanego braku fiskalnego. **W wymaganym terminie nie złożyła także wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Nawet gdyby przyjąć, że możliwe było pominięcie części wezwania do uzupełnienia braków, to nie wypełnienie koniecznych braków spowodowało, zasadność zwrotu pozwu.**

W tej sytuacji, zwrot pozwu był zasadny na podstawie art. 130 § 2 k.p.c., zgodnie z którym po bezskutecznym upływie określonego w art. 130 § 1 k.p.c. terminu wyznaczonego na uzupełnienie braków pozwu, przewodniczący zwraca pozew.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznając zażalenie za nieuzasadnione, orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.